

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeeling geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

17 Jan 1929

4:2

NIEUWE GELUIDEN UIT FRANKRIJK
EN ENGELAND.

DE FRANSCH- HAVENSTAKING door EDO FIMMEN.

Kiemen van het zelfhandelen.

Edo Fimmen, de "revolutionaire vakbewegingsman" van het I.V.V., een medewerker aan onze P.I.C. Hoe zoo'n groot man er toch zoo toe kon komen om zoo maar van zijn torenhoog voetstuk af te dalen, zult ge denken. Maar zoo erg is het nog niet. Hij weet er zelf nog niets van. Wij geven hier slechts een bericht weer, dat hij in de krant van de links-socialisten geschreven heeft. Dat komt samengevat hierop neer:

Er gaat een golf van stakingen door het Fransche havenproletariaat, in Le Havre, Nantes, Bordeaux, Marseille, ST Malo en Corsica. Over de staking in Bordeaux spreekt E.F. dan hoofdzakelijk verder, omdat hij bij deze tegwoordig was.

Na langdurige onderhandelingen met het havenkapitaal werd eindelijk de 23e September door de "reformistische" vakbeweging (C.G.T.) met de eis van het dagloon van 31 op 36 francs te brengen, de staking geproklameerd. Zij eindigde na 8 weken, letterlijk hongerblijden, door bemiddeling, met 4 francs loonsverhoging.

Tot zoover is hier niet veel opmerkelijks aan. Beziel men echter de dingen wat van dichterbij, dan komen reeds de "bijzondere Fransche verhoudingen" aan het licht. Er waren hier 2500 stakers, waarvan... 150 georganiseerd in de C.G.T. en ... 150 in de "revolutionaire" vakbeweging de C.G.T.U. Dus totaal 300, dat wil dus zeggen bijna 90% ongeorganiseerd.

De ondersteuning van de stakenden, door beide vakverenigingen ter hand genomen beliep slechts 90 cent per week. Daarbij gaf de socialistische gemeenteraad twee maal 50 francs voor ieder kind der stakenden. Wanneer de arbeiders het onder deze omstandigheden nog 8 weken hebben volgehouden, dan kan men niet anders dan eerbied hebben voor hun vasthoudendheid.

De eigenlijke leiding van de staking geschiedde door een raad van 15 tot 20 man, voor een deel leden van de vakbeweging, voor het ander grooter deel ongeorganiseerd. "In het begin werd deze "eenheid" zoo ver doorgevoerd, dat in de vergadering van de stakenden, noch de secretaris van de reformistische, noch die van de "revolutionaire" centrale, noch eenig ander vertegenwoordiger van de vakbeweging werd toegelaten. Later is men op dit "idiotie" besluit teruggekomen." (Onze P.I.C. zal wellicht niet woorde-lijk juist zijn. Wij vertalen uit de Duitse uitgave van onze P.I.C. Secr. P.I.C.)

De vraag is nu, hoe is het eigenlijk met de ideologische gesteldheid van de arbeiders? Volgens Fimmen is het groote gotal ongeorganiseerd te wijten aan de sociale achterlijkheid van de arbeiders. Dit zou het natuurlijk kunnen zijn, maar niet in een belangrijke havenplaats als Bordeaux en bovendien hun houding bewijst volkomen het tegendeel. Bij sociale achterlijkheid zouden ongeorganiseerden, de vakbewegingsleiding, welke hun toch financiële ondersteuning bezekerde, als een vanzelfsprekendheid accepteren. Er kwam echter aan

het licht een ondubbelzinnige, principieel afwijzende houding tegenover de vakbewegingsleiding. Het feit dat zelfs vertegenwoordigers van de deelnemende vakverenigingen, die tenslotte toch de staking geproklameerd hadden niet in vergadering van de stakers werd toegelaten, toont meer dan genoeg, dat zich hier de ideologie van het zelfhandelen en het zelfdoen openbaarde. Wel is waar waren leden van de vakbeweging in stakingsleiding, maar blijkbaar waren zij daar als arbeiders, die nog in het productieproces staan. De arbeiders hebben tot uitdrukking gebracht dat zij hun eenheid slechts als GEHEEL, als bedrijfsgehoel, met terzijdeschuiving van de vakbeweging, vinden konden.

Tenslotte hebben de proletariërs hun "idiot" besluit opgeheven en bakzijl gehaald voor de bonzokratie. Deze heeft dus nog de overwinning over het zelfhandelen van de arbeiders behaald. De nederlaag van wat zich daar demonstreerde als nieuwe ideologie heeft twee gronden. In de eerste plaats waren de stakenden op de ondersteuningssolden van de vakvereniging aangewezen en in de tweede plaats had men door het falen van de eigen krachten de beroepshandelaars in arbeidskrachten nog nodig om de "parlementaire afwikkeling van de strijd" te leiden.

De staking in Bordeaux opent, speciaal voor Frankrijk, nog andere gezichtspunten. Wij zijn gewend de ideologische goaardheid van de arbeiders af te meten naar hun organisatie. In dit stadium van omstelling van alle waarden binnen de arbeidersbeweging is echter veel belangrijker vast te stellen, hoe het leven in de arbeidersklasse zelf doordringt. Het drijven van de vakbeweging is belangrijk om te constateren, maar de schuchter beginnende drang naar "zelfbeschikking" van de arbeidersklasse is veel belangrijker. Juist de kieren van het nieuwe leven komen in de ouderwetsche organisaties niet tot uitdrukking en daarom is een nauwkeurige studie van alle afzonderlijke bewegingen op aandrang en met handelen van de ARBEIDERS ZELF gebod van deze tijd. Kritiek op de oude beweging is goed, maar beter nog is de arbeiders te toonen de nieuwe kieren overal waar deze maar op komen, te toonen in hoeverre de weg naar de zelfbeschikking is gevonden. Dat geeft kracht en zelfvertrouwen.

Van dit gezichtspunt uit kunnen we met de door Fimmen medegedeelde feiten voorloopig tevreden zijn. Wij kunnen uit deze feiten concluderen, dat in Frankrijk een gebied ligt voor principieele anti-vakbewegingsstrijd en voor de ideologische en praktische voorbereiding voor de bedrijfsorganisatie als wapen in de sociale revolutie en als lichamen voor zelfbeheer in de communistische maatschappij.

VERANTWOORDING van ingekomen gelden in het volgende nummer.

De strijd tegen de

in Engeland.

"The Commune" het orgaan van de antiparlementaire kommunisten te Glasgow, bevat een hoofdartikel, waarin de arbeiders worden opgeroepen het kapitalistische vakverenigingsfront te doorbreken, en tot een zelfstandige klassebeweging te komen. Tegelijk bakenen zij zich daarbij tegenover de bestaande politieke groeperingen af, waaruit dan blijkt, dat ook in Engeland de heele arbeidersbeweging zich volkomen moet vernieuwen. Hun standpunt tegenover de regeringsocialisten van het slag Mac Donald is zonder meer duidelijk. De anarchistische beweging is vernietigd. Van 1907 tot 1914 werden de antiparlementaire kommunisten door de anarchisten bitter bestreden, omdat deze wel is waar politiek antiparlementair waren, maar als 100 % vakverenigingsmannen op het economische parlementarisme waren aangewezen. De wereldoorlog vernietigde deze beweging, doordat een groot deel der anarchisten met "hun" bourgeoisie de kapitalistische "demokratie" ging verdedigen.

"The Commune" wijst er dan verder op, hoe de C.P.E. door het Leninisme tot doorgewone sociaal-demokratische partij werd, hoe ze zich volgens de beproefde leninistische taktiek van het verraad steeds aan allerlei z. g. linksche vakverenigingsleiders vastklampte, om daarmee allerlei strebers in de stijgbeugel te helpen en iedere werkelijke machtsvorming van de arbeidersklasse verhinderde.

"The Commune" roept nu op, tot het vormen van een machtige klassebeweging in heel Brittannië, op een program, dat we hieronder afdrukken:

1) "De antiparlementairen hebben geen andere doeleinden of verlangens buiten die der arbeiders als klasse. Het antiparlementarisme streeft enkel en alleen naar de bevrijding van de arbeidersklasse: de verovering van brood en vrijheid: de verovangning van de maatschappij van den eigendom door de maatschappij van het verbruik: proletarische en industriële democratie.

2) (Hier wordt vastgesteld, dat alle macht aan de werkers moet komen en dat het parlementarisme de soevereiniteit van den arbeid niet erkent.)

3) "De soevereiniteit van de arbeid beteekent niet de dictatuur van de antiparlementairen. Zij zijn niet de arbeidersklasse, doch gelyk een deel er van. Daarom willen ze geen macht voor zichzelf verzekeren, doch zij gelooven, dat alleen in een antiparlementaire politieke strijd de arbeidersklasse bevrijd kan worden. Terwijl zij hun eigen propaganda tegen het parlementarisme blijven voeren, probeeren de antiparlementairen een Raad in het leven te roepen, onafhankelijk van politieke groeperingen of van industrie, die alle groepen der arbeidersklasse zal aaneensluiten tot een krachtige sociale en industriele strijd voor de soevereiniteit van den arbeid.

4) "De vakverenigingen en de arbeiderspartijen hebben de soevereiniteit van het Kapitalisme aanvaard en hun trouw aan monarchie en imperialisme betuigt. Als gevolg van dit imperialistische reformisme hebben de vakverenigingen ~~en~~ en partijbesturen in vele steden afdelingen en kommunistische groepen buiten hun rijen gezet. De antiparlementairen dringen er op aan, dat al zulke uitgesloten groepen als zoodanig verdwijnen en dat ze, ongeacht van welke partij, plaatselijke Raden tegenover de oude vakverenigings- en partijbesturen oprichten, om voor de soevereiniteit van den arbeid te werken. De arbeiders moeten opgeroepen

worden bedrijfsorganisaties of werfloozenorganisaties te vormen, om afgevaardigden naar deze Raad te zenden: antiparlementaire groepen moeten hun afgevaardigden zenden, als ook alle groepen die gevoelen, dat ze het principe van de soevereiniteit van den arbeid kunnen aanvaarden, onafhankelijk van het partij-etiket. Deze Raden moeten iedere week zitting houden, wekelijks een verslag uitbrengen en iedere fase van de strijd van den arbeid, zoals deze zich in het district ontwikkelt, beschouwen".

"Alleen de werker is koning"!

"Alleen de arbeid is soeverein"!

"Alle macht aan de arbeidersklasse"!

Deze oproep is typisch Engelsch en draagt duidelijk de sporen, dat Engeland na de wereldoorlog nog geen revolutionaire beweging van de proletarische massa's doormaakte. Feitelijk wordt hier het voorstel gedaan een nieuwe Labourpartij tegenover de oude te stellen. Alle mogelijke organisaties, economische, politieke, ethische en "culturele", die op 't standpunt van het politieke en economische antiparlementarisme staan, (wat in onze terminologie de dictatuur van het proletariaat heet), worden plaatselijk en daarna landelijk samengevat. Binnen deze gemeenschappelijke organisatie heerschen dus toch nog groote principes verschillen, zoals dat ook altijd in de oude Labourpartij het geval was en is. Daar kon de eenheid naar buiten altijd gehandhaafd blijven, omdat iedere aangesloten groep zijn bewegingsvrijheid, zijn vrijheid tot zelfstandige propaganda behield.

We doen goed met ons niet al te groote voorstellingen te maken van het succes dezer oproep. Mogen linksche groepen ook buiten de officieele Labourbeweging gezet zijn, ze zijn ideologisch nog op geen stukken na rijp voor de politiek van zelf-handelen der massa's, ze denken niet aan een vernietiging der vakbeweging als zoodanig, d.w.z. ze hebben de democratie nog lang niet overwonnen.

BUSSUM 17 Januari 1929.

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Bussum, 11 1929 Januarinummer III (3)

LICHT IN TSJECHOSLOWAKIJE.

DE ANTIPARLEMENTARIERS IN GLASGOW ROEREN ZICH
De begroeting van "oom Arthur".

RESOLUTIE

aangenomen op de bijeenkomst van vertrouwensmannen der revolutionaire
arbeidersbeweging van het Isergebergte te Gablonz-Tannwald in Tsjecho-
wakije.

Aan deze resolutie ontleenen we:
"De bureaucratie in de Komintern is, evenals bij de sociaal-democratie een
algemeen verschijnsel geworden, waartegen de strijd door de leden volkomen
onmogelijk gemaakt is; juist onze ervaringen op beperkter gebied bewijzen,
dat de partijbonzen niet re voor terug te wijken, de eerlijkste en beste
strijders dadelijk uit de partij te verwijderen, en daarna de smerigste hetze
tegen hen te openen, als ze het wagen tegen de heerschappij van de bureau-
kratie op te komen."

De functionarissen in vergadering bijeen trekken daarom uit hun langdurige
strijd om tot herziening van de contra-revolutionaire politik der K.P.T.
en de Komintern te geraken, de les, dat deze herziening met alle, ook de ge-
meenste middelen door de bureaucratie onmogelijk wordt gemaakt. Dit contra-
revolutionair bureaукratenregiem vindt zijn hoogste en onbeschaamdste ont-
plooiing in Rusland zelf, waar een zogenaamde "arbeidersregering" revolu-
tionaire arbeiders en andere opposanten, bij massa's in de Siberische hel-
onschadelijk gemaakt, waardoor de bloedheerschappij van het centrum de heele
wereld door berucht is geworden, terwijl de koning van Afghanistan in het
"roode" Moskau over rozen ging. Aan de handen van Amantola kleeft het bloed
van proletariers, die deze "hervormer" met een juist tot dit doel in het leven
geroepen Anti-kommunistenwet liet vermoorden. Het gejubel, waarmee de Stalin-
bureaucratie en de Nep-bourgeoisie dezen revolutionairen koning ontving is
een provocatie en een schaamteloze oorlogverklaring aan het revolutionai-
re wereldproletariaat.

Deze politieke ontwikkeling van de Komintern vindt haar economische ver-
klaring in het opgeven van de wereldrevolutie ten gunste van de Russische
koning economische opbouw, die onder handhaving van de loonarbeid en de
warenproductie slechts een kapitalistische kan zijn en die noodzakelijk een
burgerlijk-kapitalistische politik moet volgen. Het verraad van de Komintern
aan de Chinese en de Duitse revolutie, aan het Lithausche proletariaat
enz, bevestigt ons, dat de in de "Open brief aan de K.P.T. toegegeven con-
tra revolutionaire politik van de Tsjecho-slowaaksche partijleiding, slechts
de rijpe vrucht van de politik der Komintern is.

Deze voor ieder klassebewuste arbeider duidelijk sprekende feiten ken-
schetsen de uitsluiting der K.A.P.D. uit de Komintern op het derde wereld-
congres als het begin van die politik der derde Internationale, die tenge-
volge van de tegenstelling tussehen de Russische werkelijkheid en de re-
volutionaire fraze, de zelfstandige secties in korrupcie en bureaucratie
deed verzinken en de tweede Internationale de argumenten gaf haar hist-
risch verraad aan het proletariaat te bewijzen.